

SỐ 288

KINH BỒ-TÁT ĐẲNG MỤC HỎI VỀ TAM-MUỘI

Hán dịch: Đời Tây Tấn, Tam tạng Pháp sư Trúc Pháp Hộ, người nước Nguyệt Chi.

QUYỂN THƯỢNG

Phẩm 1: SỰ CẢM ỨNG LỚN LAO

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Thế Tôn lúc mới thành Bạc Chánh Giác, ngự nơi đạo tràng Pháp tĩn thuộc địa phận nước Ma-kiệt-đà, trong ánh hào quang luôn tỏa chiếu rực rỡ, Bạc Toàn Giác đã nêu bày các chân lý xuất thế gian sâu xa vi diệu, dẫn nói về trí tuệ giác ngộ thấu suốt cáo nẻo chính yếu cả ba thời quá khứ hiện tại và vị lai, chỉ rõ dấu ấn của các pháp Tam-muội không chút vướng mắc.

Lúc này, Đức Phật đem trí tuệ giác ngộ rộng khắp ấy thể hiện qua pháp Tam-muội Chánh thọ nhanh chóng, trọn vẹn. Pháp Tam-muội đó an nhiên, tịch diệt, dứt hết các hình tượng, cũng không có trong ngoài, tịch tĩn lìa mọi sự nghe thấy. Thế giới của Tam-muội Chánh thọ ấy là hết mực rộng lớn mênh mông không bến bờ, khó nghe khó gặp, phải trải qua hàng vạn ức đời mới có lúc đạt được pháp Tam-muội như thế.

Pháp Tam-muội của Phật thật là vô lượng, không gì là không sáng tỏ, thấu triệt. Dùng tuệ thông tỏ hết thảy nên đạt được diệu lực của trí lớn rộng khắp, thanh tịnh vô hạn. Lời xưng tán Như Lai lan tỏa, do dứt sạch mọi nơi chốn cấu nhiễm cùng mọi tạo tác sinh tử nên thân Phật hiện rõ trọn đủ, câu lời đạt đến sự không tịch lớn lao vi diệu, dẫn tới những tác động cảm ứng của Phật thật bao la vô bờ. Tất cả đều là “Không chỗ trụ” mà trí tuệ chuyển biến thể hiện nên được tôn xưng là đáng Phổ Thế Quang Dương Như Lai ứng hiện ở đời thật đúng lúc làm hiển lộ cõi Phật. Do từ nhất tướng ấy mà thông đạt Vô tướng. Vô tướng, Vô hành, cũng lại là Vô tướng, uy nghi rực sáng hiển bày trọn vẹn chiếu khắp mười phương.

Pháp Tam-muội của Phật là Vô thượng, thể hiện sự chấn động và tỏa sáng như thế đến tận các cõi cùng lúc hiện bày biến hóa, tất cả thảy đều như vậy, không đâu là không biểu lộ sự nhiệm mầu hết mực.

Bấy giờ, trong chúng hội của đạo tràng có Bồ-tát tên là Phổ Hiền, vâng theo lời Phật chỉ dạy mà tự nghĩ: “Đức Như Lai hôm nay biểu hiện sự cảm ứng nhiệm mầu từ xưa tới nay chưa hề nghe thấy. Điều lành ứng hiện như vậy tất là có sự trao dạy yếu chỉ của các pháp thù thắng đặc biệt. Phải khiến cho chư vị Đại Bồ-tát ở các phương khác cùng đến để được lãnh hội, giữ gìn”. Tức thì Bồ-tát Phổ Hiền, liền nhập chánh thọ Như kỳ tượng, phóng ra ánh hào quang lớn chiếu khắp các cõi trong mười phương. Ở trong ánh hào quang đó tung rải các thứ thiên hoa, thiên hương cùng hòa tấu thiên nhạc, âm

nhạc ấy thật nhu hòa như quyện lấy âm thanh lớn của Bồ-tát Phổ Hiền nói với chư Bồ-tát trong tộc họ của Đức Như Lai: “Đức Phật Thích-ca Văn hôm nay sẽ diễn nói diệu pháp chưa từng có!” Chư vị trong tộc họ của Đức Như Lai, vì muốn thành tựu mọi sở cầu của mình nên chỉ trong khoảnh khắc, vô số, vô lượng các vị Bồ-tát Đại sĩ không thể kể tính hết, ở khắp mọi nơi thấy đều vân tập đến chúng hội.

Lúc này, Đức Thế Tôn dùng pháp Chánh thọ Tam-muội lớn lao nên không có gì là không thấu suốt, xem mọi thứ hiện tượng thấy nhận rõ các nẻo phát sinh và chung cuộc, cùng với quá trình sinh trụ dị diệt của chúng. Do từ cõi chánh thọ Tam-muội đó mà thấu triệt tất cả vì dung lượng của pháp định ấy là vô cùng rộng lớn trùm khắp nên không còn chốn sâu xa nào là không thông tỏ. Đức Thế Tôn xem xét thấy rõ chư vị vân tập đến chúng hội thuần là Bồ-tát, đều là hàng Đại đồng chân, là bậc Ma-ha-tát, nhiều như số lượng vi trần của các cõi nước trong mười phương. Chư vị ấy đều là bậc có chí nguyện cao diệu, con đường tu tập thù thắng khác tục, thấy đều an trụ các cảnh giới trang nghiêm, luôn tôn kính lễ bái Pháp thân vô thượng, không thể lường tính, chính vì vậy mà có được đầy đủ các hạnh, danh xưng hiển bày khắp mười phương. Chư Bồ-tát đó, mỗi vị đều an trụ và hành động theo đúng yếu chỉ của các pháp, nơi chốn an trụ như Phật, diệu lực không gì hơn, dũng mãnh ví như Sư tử, được chí bền chắc như Kim cương, hạnh tuệ thông đạt tự tại, trí đức thuần hậu, vững vàng hơn cả núi Tu-di, tâm ví như hư không, không thể lường, thấu tóm mọi ánh sáng mẫu nhiệm của các pháp Tổng trì nên tự mình luôn có niềm vui thích an lạc, thấu rõ cảnh giới của tất cả các pháp vốn là không, đạt được tận cùng tướng tốt trang nghiêm của chư Phật. Chư vị Bồ-tát ấy đều có thể phân thân ứng hiện biến hóa khắp mười phương, cho đến nơi chốn tận cùng mọi cõi, cũng như do tác động cảm ứng của Phật mà tự mình dốc tâm tìm đến, uy thần hơn hẳn, có thể ở nơi mười phương gầm lên tiếng rống của loài Sư tử, dùng trí Kim cương để đè bẹp và phá vỡ mọi thứ ma oán, đem hạnh từ bi thấu tóm khiến chúng quy thuận theo đức, đui trừ ngoại đạo, lui tiến ung dung, đạo đức ứng hợp với chân tướng, cứu giúp tế độ muôn loài. Các vị Bồ-tát Đại sĩ ấy thấy đều từng giống lên tiếng trống Chánh pháp, nêu rõ ngọn cờ hiệu Chánh pháp, khua vang tiếng kèn pháp âm, chỉnh đốn và giữ vững ngọn cờ pháp bảo vô giá, từ mọi nơi chốn quy tụ, không ai là không sẵn tâm để tin tưởng, lãnh hội.

Bấy giờ, chư vị đã vân tập đến như vậy là đã đông đủ tạo thành chúng hội Bồ-tát, mỗi vị đều tùy theo thứ lớp mà an tọa thích hợp. Tên của các vị Bồ-tát đó là Bồ-tát Cương Ý, Bồ-tát Quá Ý, Bồ-tát Thuyết Ý, Bồ-tát Thượng Ý, Bồ-tát Thi Ý, Bồ-tát Long Ý, Bồ-tát Quả Ý, Bồ-tát Điều Ý, Bồ-tát Lực Ý, Bồ-tát Khoáng Ý, Bồ-tát Vô Hận Ý, Bồ-tát Giải Ý, Bồ-tát Tối Ý, Bồ-tát Thiên Ý, Bồ-tát Từ Ý, Bồ-tát Xứ Ý, Bồ-tát Sự Ý, Bồ-tát Tôn Ý, Bồ-tát Pháp Ý, Bồ-tát Tịch Ý, Bồ-tát Đức Ý, Bồ-tát Nhất Ý, Bồ-tát Nhất Tướng, Bồ-tát Thiện Ý, Bồ-tát Huyền Ý, Bồ-tát Đại Ý, Bồ-tát Thế Ý, Bồ-tát Nhân Ý, Bồ-tát Phật Ý, Bồ-tát Đạt Ý, Bồ-tát Trường Ý, Bồ-tát Vô Tư, Bồ-tát Vô Biên, Bồ-tát Nghiêm Chí, Bồ-tát Vô Tế, Bồ-tát Nghiêm Bản, Bồ-tát Thâm Giới, Bồ-tát Phổ Tiện, Bồ-tát Long Minh, Bồ-tát Trì Diệu, Bồ-tát Phật Độ, Bồ-tát Tâm Vương, Bồ-tát Nhất Hạnh, Bồ-tát Thăng Không, Bồ-tát Đạt Tuệ, Bồ-tát Phước Hạnh, Bồ-tát Pháp Xí, Bồ-tát Minh Thế, Bồ-tát Trì Thế, Bồ-tát Hưng An, Bồ-tát Tối Thượng, Bồ-tát Vô Thượng, Bồ-tát Vô Tử, Bồ-tát Vô Đẳng, Bồ-tát Minh Quang, Bồ-tát Quang Diệu, Bồ-tát Mỹ Quang, Bồ-tát Nhất Vương, Bồ-tát Thế Nghiệp, Bồ-tát Pháp Vũ, Bồ-tát Trì Diệu, Bồ-tát Phổ Nghiêm, Bồ-tát Tuệ Nhân, Bồ-tát Pháp Thủ, Bồ-tát Tuệ Vân, Bồ-tát Trì Địa, Bồ-tát

Pháp Vương, Bồ-tát Thiện Kiến, Bồ-tát Tối Nguyện, Bồ-tát Hành Diệu, Bồ-tát Tuệ Tạng, Bồ-tát Ý Vương, Bồ-tát Tu Nội Ý, Bồ-tát Phổ Trí, Bồ-tát Trì Quá Địa Lực, Bồ-tát Xuất Lực Thế, Bồ-tát Thiện Nguyệt, Bồ-tát Đại Sơn Đỉnh Thủ, Bồ-tát Bảo Sơn Đỉnh, Bồ-tát Phóng Quang, Bồ-tát Thượng Tràng Vương, Bồ-tát Vô Đương Thế Tràng, Bồ-tát Vô Thắng Uy, Bồ-tát Đại Long Thủ, Bồ-tát Đại Thủ, Bồ-tát Phổ Điều, Bồ-tát Vô Thoái Tấn, Bồ-tát Trì Phật Anh Luân, Bồ-tát Vô Hoặc, Bồ-tát Uy Hạnh, Bồ-tát Vô Tư Ý, Bồ-tát Vô Lượng Ý, Bồ-tát Phật Biến, Bồ-tát Vô Tận Tạng, Bồ-tát Tuệ Thủ, Bồ-tát Pháp Diệu, Bồ-tát Tuệ Mậu Tạng, Bồ-tát Vũ Giác Vũ, Bồ-tát Ngu Hiện, Bồ-tát Vô Ngu Hiện, Bồ-tát Cương Thông, Bồ-tát Tuệ Cương, Bồ-tát Kim Cương Diệu, Bồ-tát Tuệ Cương Ý, Bồ-tát Phổ Mục, Bồ-tát Quảng Mục, Bồ-tát Cát Thủ, Bồ-tát Như Phật Uy, Bồ-tát Trì Phật Kim Cương, Bồ-tát Nghiêm Phổ Trí, Bồ-tát Tuệ Trang, Bồ-tát Phổ Hiền Tuệ Tạng...

Như vậy là nơi các cõi Phật trong mười phương, chư vị Bồ-tát Ma-ha-tát, số lượng nhiều như vi trần trong hư không, tất cả thầy cùng với Bồ-tát Đọa-lâu-cận (*Dan Bản gọi là Bồ-tát Tùy-lâu-diên*) từ trước đã cùng tu tập các đức hạnh của bậc Bồ-tát, nên đức hạnh đều gồm đủ.

Bấy giờ, Bồ-tát Đăng Mục nương theo uy thần của Phật liền rời khỏi chỗ ngồi đứng dậy, để trần vai áo bên phải, đầu gối bên phải chạm sát đất, chấp tay hướng về phía Đức Phật, cung kính thưa với Đức Thế Tôn:

–Con muốn hỏi Đức Như Lai Chánh Giác bình đẳng, nếu được Như Lai chấp thuận thì con mới dám tỏ bày.

Đức Phật nói với Bồ-tát Đăng Mục:

–Bồ-tát nên hỏi, cứ theo ý mình mà hỏi Như Lai. Như Lai sẽ theo đấy, để nêu giảng rõ khiến Bồ-tát được hoan hỷ.

Bồ-tát Đăng Mục liền thưa:

–Kính thưa Thế Tôn! Làm thế nào, các Bồ-tát thực hiện bao nhiêu pháp Tam-muội không thể nghĩ bàn để được ứng hợp với hạnh nguyện của Bồ-tát Phổ Hiền, tạo nên những thệ nguyện dũng mãnh đối với đời? Cùng với sự tu tập của chư vị ấy, các hạnh của pháp Tam-muội được trang nghiêm nên ở nơi pháp Tam-muội đó đạt được tự tại, an lạc vui thích và dùng diệu lực của pháp Tam-muội ấy cảm ứng đến các pháp Tam-muội khác. Kính mong Như Lai giảng giải.

Đức Thế Tôn nói với Bồ-tát Đăng Mục:

–Lành thay! Lành thay! Bồ-tát Đăng Mục lại vì chư Phật và chư Bồ-tát ở thời quá khứ, vị lai và hiện tại nên đã mở rộng Đạo Tràng này, nêu lên một cách thông suốt vấn đề cốt yếu cần được bàn bạc, và đem điều ấy thỉnh vấn. Nay Bồ-tát Đăng Mục! Bồ-tát Phổ Hiền hiện đang có mặt trong chúng hội ở đây. Bồ-tát là vị đã tạo được sự cảm ứng không thể nghĩ bàn đối với chư vị Bồ-tát, đã từng tu tập vô lượng các hạnh Bồ-tát, đạt được sự biến hóa “Vô tư nghị” của bậc Bồ-tát, đã thực hiện trọn vẹn các nguyện của Bồ-tát khó gặp khó làm, không hề thoái chuyển trong các hạnh nguyện của mình, luôn tu tập vô lượng các đức hạnh thanh tịnh rộng lớn, thầy đều vượt hơn tất cả, không thể lường tính, biện tài thông đạt không chút vướng mắc, đem tâm đại Bi thể hiện nơi mọi hạnh nguyện không hề biết chán, dùng các hạnh nguyện ấy trong mọi nơi mà không chút loạn động. Chư vị nên đem tất cả điều ấy mà thỉnh vấn Bồ-tát Phổ Hiền, sẽ được Bồ-tát nói rõ về các hạnh của pháp Tam-muội Chánh Thọ biến hóa vượt bậc.

Lúc này trong chúng hội nghe Đức Thế Tôn nói rõ về danh xưng của bậc Chánh Sĩ

ấy nên đều dấy khởi tâm cung kính cùng đưa mắt nhìn khắp đạo tràng muốn được thấy Bồ-tát Phổ Hiền nhưng chẳng nhìn thấy đâu cả, mà cũng không nghe tiếng nói hay biết nơi chỗ ngồi của Bồ-tát. Vì sao như thế? Là vì do uy thần của Đức Như Lai cùng diệu lực của Bồ-tát Phổ Hiền đã tạo nên như vậy.

Bồ-tát Đăng Mục bèn đến trước Đức Phật thưa:

–Kính thưa Thế Tôn! Bồ-tát Phổ Hiền hiện đang du hóa ở đâu?

Đức Phật bảo:

–Bồ-tát Phổ Hiền hiện đang có mặt nơi chúng hội của đạo tràng này, ở ngay bên cạnh ta đây, chỗ ngồi không dời đổi.

Tức thì, Bồ-tát Đăng Mục cùng với đại chúng thấy đều vận dụng thần lực của mình để quán sát mà cũng chẳng thấy gì nên cùng thưa lại với Đức Phật:

–Chúng con không trông thấy Bồ-tát Phổ Hiền cũng như chỗ ngồi của Bồ-tát.

Đức Thế Tôn dạy:

–Này chư vị trong tộc họ của Như Lai! Chư vị không thể trông thấy được thân tướng cùng chỗ ngồi của Bồ-tát Phổ Hiền. Vì sao như thế? Là vì Bồ-tát Phổ Hiền ấy luôn an trụ ở nơi chốn có công hạnh sâu xa, không thể đạt được, trí tuệ của Bồ-tát thể hiện qua các hành trụ đều vô ngại, đạt được sự dũng mãnh như Sư tử, đạt được sự cảm ứng biến hóa biến hóa không gì hơn như Phật, hòa nhập vào cõi tịch tĩnh vô ngại, trụ nơi mười trí lực của Phật, là sự thấu tóm của Pháp giới tạng, có được uy thần như Phật, ánh sáng trí tuệ luôn trang nghiêm không bị hủy diệt, đều được sinh ra từ Pháp thân của chư Phật trong ba đời. Đó là cảnh giới nhất tâm thanh tịnh của Bồ-tát Phổ Hiền.

Bồ-tát Đăng Mục nghe Đức Như Lai nói về các đức hạnh của Bồ-tát Phổ Hiền do tu tập mười Pháp Tam-muội của bậc Bồ-tát mà có nên Bồ-tát Đăng Mục rất muốn được thấy Bồ-tát Phổ Hiền và đã gắng sức tư duy, suy cầu mong đạt được, nhưng rốt cuộc Bồ-tát Đăng Mục cùng với tất cả các vị trong chúng hội cũng lại chẳng thấy Bồ-tát Phổ Hiền.

Lúc này Bồ-tát Đăng Mục đã xuất định và thưa với Đức Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Con đã vận dụng đầy đủ vô số hàng ngàn các pháp Tam-muội, đi sâu vào cảnh giới Chánh thọ nhưng cũng không thấy được Bồ-tát Phổ Hiền cả về thân, khẩu, ý hành cùng với nơi chốn, cũng lại chẳng thấy trụ xứ hay du hành của Bồ-tát.

Đức Phật nói với Bồ-tát Đăng Mục:

–Đúng như thế đấy! Chư vị không thể thấy Bồ-tát Phổ Hiền. Vì sao? Là vì bậc Đại sĩ ấy đã thông tỏ các hạnh Bồ-tát đạt đến cảnh giới giải thoát. Này Bồ-tát Đăng Mục! Theo ý của Bồ-tát thì với trí tuệ sáng suốt, ý nghĩa chữ Huyền hóa có thể diễn tả trọn vẹn, có thể dùng trí tuệ để phân biệt về huyền sắc chẳng?

–Kính thưa Thế Tôn! Không thể được!

Về ý nghĩa của sự huyền hóa mà đã không thể phân biệt nơi chốn của nó, hướng hồ là trú xứ của Bồ-tát Phổ Hiền, cả về thân, khẩu, ý hành, làm sao mà nhận thấy được trú xứ ấy! Vì sao như vậy? Là vì vị Đại sĩ đó đã đạt được đầy đủ các đức hạnh thâm diệu chẳng thể nghĩ bàn, cũng là thể hiện cho sự giải thoát vượt ngoài mọi hạn lượng, thấu đạt Kim cương tuệ cùng nắm vững mọi yếu ngôn của thứ trí tuệ sắc bén ấy, thông tỏ hết thấy mọi cảnh giới pháp tánh, ứng hiện nơi các cõi các chốn mà không hề chấp trước, ứng hiện nơi mọi thân tướng thì hiểu rõ các hoạt dụng xuất nhập đều là vô thể, các pháp là “vô sở hữu” cũng như mọi cảnh giới thần túc phân biệt tôi ta, mà không hủy

hoại cỡi mình an trụ, không vướng vào sự hóa hiện, do thần thông nên thấu đạt gốc các pháp là không.

Này các vị trong tộc họ của Như Lai! Các vị nếu muốn thấy được Bồ-tát Phổ Hiền thì phải hội nhập được diệu lý vô ngại như bậc Đại sĩ đó: nghe, lãnh hội cũng là vô ngại, lễ kính vô ngại, tâm kính vô ngại, ý niệm vô ngại, hưởng cầu vô ngại, tiếp xúc nhận thức vô ngại, tu chứng vô ngại, mong đạt vô ngại. Nói chung, chí nguyện của Bồ-tát Phổ Hiền là nhằm dứt bỏ mọi thứ trói buộc, ngăn ngại.

Bấy giờ, Bồ-tát Đẳng Mục cùng với chư vị Bồ-tát trong chúng hội đều có tâm ý vui thích muốn được thấy Bồ-tát Phổ Hiền nên cùng chấp tay hướng về Đức Phật đánh lễ và cùng niệm lớn ba lần: “Tự quy chư Phật, Tự quy Bồ-tát Phổ Hiền”.

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo Đẳng Mục rằng:

–Hãy quán sát các Bồ-tát trong đại hội này. Bằng con mắt sáng suốt tìm kiếm Bồ-tát Phổ Hiền, hưởng về khắp nơi mà xem như Phổ Hiền đang ở trong chính mình. Lấy căn bản các pháp làm Chánh thọ, hiểu rõ các pháp thì vô dục, đem một lòng chí thành hưởng về Bồ-tát Phổ Hiền hiểu đến chỗ vốn không, khiến cái thân ngã chấp này ở đâu cũng phân biệt được các căn, đến đâu cũng làm được như Phổ Hiền. Công hạnh được như vậy mới thấy Phổ Hiền.

Bồ-tát Đẳng Mục cùng với đại chúng trong đạo tràng nghe theo lời dạy của Đức Thế Tôn, tức thì đều cung kính đánh lễ, đầu mặt sát đất cùng bày tỏ sự thỉnh cầu của mình, nên chỉ trong khoảnh khắc đã tạo được sự cảm ứng mầu nhiệm, và Bồ-tát Phổ Hiền đã khiến cho tất cả đại chúng đều cùng trông thấy mình đang ở bên cạnh Đức Thế Tôn, an tọa trên đóa hoa sen lớn. Tất cả chư vị Bồ-tát nơi chúng hội như đều xuất hiện từ trong thân tướng của bậc Đại sĩ và đối với các cõi nước hiện ra không ai là không nhìn thấy, cả đến mọi cõi của chư Phật thời quá khứ vị lai cùng lần lượt trông thấy và pháp âm chư Phật nêu rõ về ánh sáng trí tuệ của ba đời.

Bấy giờ, Bồ-tát Đẳng Mục cùng với chúng Bồ-tát nhận thấy những biến hóa như vậy đều hết sức hoan hỷ, cùng nhau kính lễ Đại sĩ Phổ Hiền. Cùng lúc, do uy thần của Phật cũng như công đức vun trồng từ trước của Bồ-tát Phổ Hiền cùng tạo ra, nên trời tung rải các thứ hoa lớp lớp nối nhau rơi xuống như những xâu chuỗi anh lạc của chư Thiên. Các loại nhạc khí không hầu cùng nhau hòa tấu vang lừng.

Trời lại tuôn xuống loại hương mịn màng lan tỏa khắp mọi cảnh giới chư Phật. nơi hư không còn có âm thanh ngân nga của loại chuông nhỏ quý giá. Các loài chúng sinh trong ba cõi ác nhất thời đều được thoát khỏi những nỗi thống khổ. Vô lượng chư vị Bồ-tát nơi chúng hội đã đạt được sự giải thoát lớn lao, tức thời thông tỏ mọi hạnh của các công đức mà Bồ-tát Phổ Hiền đạt được.

Bồ-tát Đẳng Mục thưa với Đức Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Mọi đức hạnh ấy của Bồ-tát Phổ Hiền thật đã vượt quá mọi sự lường tính, là hạnh nguyện không thể hạn định, là hạnh nguyện không nêu được giới hạn, là hạnh nguyện không bị đứt đoạn, là hạnh nguyện không hề chuyển đổi, là hạnh nguyện của sự phổ cập khắp nơi khắp chốn, không nơi nào là không tiếp giáp tiếp xúc, không chốn nào là không trở về, là hạnh nguyện sáng suốt thấy rõ các pháp, là hạnh nguyện không phân biệt, thuận theo tất cả các phương tiện, nói chung là hạnh nguyện không thể dùng lời để diễn đạt hết được.

Đức Thế Tôn nói với Bồ-tát Đẳng Mục:

–Đúng như thế đấy, Bồ-tát Đẳng Mục! Đúng như lời Bồ-tát vừa bày tỏ, Bồ-tát Phổ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hiền đã đem lại cho vô số chúng sinh mọi sự trong lành, có được sự thanh tịnh vô bờ, công đức vô lượng ấy, dấy khởi vô số phước, tu tập vô số tướng, đức hạnh đầy đủ vô hạn, hạnh nguyện không gì có thể sánh được, tôn hiệu tỏa khắp nhưng không lộ rõ ra ngoài, đó là hạnh nguyện của diệu lý vô đắc, đem lại lợi lạc cho cả ba đời, luôn được chư Phật khen ngợi, được khắp cõi truyền tụng. Hạnh nguyện lớn lao của Bồ-tát Phổ Hiền thể hiện rõ là như thế.

M